

1. ZKOUŠKA

NEBEZPEČNÝ PUDINK

Slečno Temminnicková. Slečno Plumleigh-Teignmottová. Pojdte se mnou, prosím.“

Sofronie vzhlédla od svých výpočtů. Byla za to vyrušení vděčná. Pořád se nemohla dopočítat, kolik jedovatých květin potřebuje. *Stačí hostiteli koupit čtyři plně rozvité náprstníky, chce-li pozvat na večeři šest dospělých lidí? Nebo potřebuje šest náprstníků, jestliže má v úmyslu otrávit čtyři dospělé hosty?*

Z toho, co Sofronie uviděla, když zvedla hlavu, bohužel neměla dobrý pocit. Na stupínku stála lady Linette se strohým výrazem ve tváři, který byl v rozporu s jejími bohatými žlutými loknami a čepcem, na němž zplihle visely hedvábné šeříkové květy. Obličej jí pokrývala tlustá vrstva líčidla a na sobě měla fialově zelené šaty úctyhodné šířky. Sofroninu nervozitu nevyvolal její výraz ani to, že učitelka stála v čele třídy. Znervožňovala ji skutečnost, že se lady Linette vůbec objevila v této

třídě, jelikož právě probíhala vyučovací hodina domácího účetnictví sestry Matyldy Herschel-Teapeové. Sofronie a její spolužačky se měly dostavit k lady Linette na její hodinu hudby a drobných podvratných činností až po čaji.

„Pokud možno v této dekádě, slečno Temminnicková!“

Dimity už stála vedle lady Linette. Sofronina kamarádka ji pobízela gesty, která prováděla rukou skrytou za širokou sukni. Obvykle to byla Dimity, kdo snil během dne, a Sofronie musela sekýrovat ji.

Sofronie se zvedla. „Promiňte, lady Linette. Probírané učivo mne zcela pohltilo. Nové poznatky o náprstníku jsou nesmírně poučné.“

„Výborně, slečno Temminnicková. Výmluva zaobalená do vědeckých termínů. Nicméně, musíme jít.“

Během Sofronina půlročního pobytu v Penzionátu mademoiselle Geraldiny pro kvalitní přípravu mladých dívek *nikdy* nedocházelo k přerušení vyučování. Dokonce ani když školu napadli vzducholapkové. I tehdy, během potyčky, zůstaly mladé dámy ve třídách. A žádný učitel si nikdy nevyžádal žádnou studentku ze třídy jiného učitele. Vždyť to bylo neomalené!

Ale během posledního měsíce si lady Linette systematicky povolávala všechny Sofroniny spolužačky. Jako první byla na řadě Monique. Dívky se vracely rozrušené a tiché. Sofronie využila veškeré své schopnosti, z nichž mnohé se naučila právě tady v penzionátu, k vyřešení této záhady, ale na nic nepřišla. Dokonce ani její přítelkyně Sidheag a Agáta nedokázaly vysvětlit, co se přihodilo, jakmile s nimi lady Linette odešla.

Sestru Mattie vpád její kolegyně vůbec nevyvedl z míry. Ve svém rádoby náboženském hábitu dál klidně seděla za širokým stolem s květinami v květináčích a nejrůznějšími lahvičkami se smrtelnými jedy (anebo čajovým koncentrátem,

příčemž nikdo nevěděl, co je co). Sestru Mattie obklopovalo tajemství; její obliba šatů, které vzdáleně připomínaly oblečení jeptišek – se širokou sukní ušitou podle poslední módy a starodávným jeptišským čepcem – zůstala bez vysvětlení. Jelikož se však u ní mísilo tajemno s dobrotivou laskavostí, dívky její výstřední výběr šatů většinou respektovaly.

Sofroniny spolužačky se za nimi dívaly s vytřeštěnými očima. Sidheag s Agátou s nimi soucítily, Monique a Preshea seděly s rukama překříženými na hrudi a stěží skrývaly výraz škodolibého potěšení.

Sofronie se prodrala uličkou mezi přepychovými sedátky a psacími stolkami a vpředu se před lady Linette uklonila. Byla to dokonalá úklona, ne příliš hluboká, s jemným, ale nikoliv podlézavým kývnutím hlavy.

Sestra Mattie ji povzbudila laskavými slovy: „Nemusíte si dělat starosti, slečno Temminnicková. Jistě si povedete velmi dobře.“

„Následujte mě, dámy,“ vyštěkla lady Linette.

„Hodně štěstí,“ popřála jim Agáta tiše. Agáta mluvila jen velmi zřídka, takže se muselo vskutku jednat o něco vážného.

Sofronie vykročila po boku Dimity do chodby, která však nebyla ani zdaleka tak rozlehlá, aby pojala dvě dámy v širokých sukních vedle sebe. Dívky ale nezajímalo, že si pomačkají sukně, a zavěsily se do sebe. Penzionát mademoiselle Geraldiny pro kvalitní přípravu mladých dívek se nacházel v obrovské vzducholodi, která vypadala jako tři říditelné vzdušné čluny spojené dohromady. Jeho chodby se kroutily a točily jako nudle v polévce. Některé z chodeb přerušovala schodiště, jiné vedly na balkóny. Většinu chodeb osvětlovaly plynové lampy ve tvaru obrácených slunečníků. Ať už byly chodby navrženy pro kohokoliv, dámy v patričním oděvu to jistě nebyly.

Lady Linette je vedla k horní vyhlídkové palubě. Tato otevřená paluba se rozkládala pod obrovskými balóny, které držely penzionát ve vzduchu a umožňovaly mu vznášet se nad Dartmoorem. Mířit tam v tomto čase bylo docela zvláštní. Dimitin stisk na Sofronině ruce zesílil.

Podobně jako se otevírá branka visící na pantech, se dívky náhle přitiskly ke zdi, aby kolem nich mohla projet mechanická služebná. Její obličej tvořila mozaika ozubených koleček. Plechová maska, kterou nosili mechaničtí sluhové ve většině domácností, jí chyběla. Zato měla na sobě bílou nažehlenou zástěru, která zakrývala její kónické tělo a dodávala jejímu vzezření dojem zaneprázdněné nadutosti.

Kdyby se tu studentky nacházely samy, spustila by služebná povyk, sotva by je spatřila, ale v tomto případě Dimity a Sofronii doprovázela lady Linette. Všechny mechanické modely, od komorníka až po sluhy a pokojské, měly ve svém protokolu, aby ignorovaly studentky v doprovodu učitelů. Ve většině chodeb se nacházela kolej, po níž se tito sloužící šinuli, plnili dlouhou řadu úkolů a udržovali tak dívčí penzionát v naprostém pořádku. Sofronie dokonce jednou spatřila, jak mechanická služka převážela hromadu krajkových deček od sestry Mattie k profesorce Lefouxové. Na panství jejich rodičů by takový úkol nikdy nesvěřili mechanické služce, ale zde počet parou poháněných služebných výrazně převyšoval počet lidí.

Po šesti měsících v penzionátu si Sofronie myslela, že už má školu dokonale zmapovanou. Ale když se přesouvaly z prostřední lodě, kde se nacházely třídy a ložnice, do zadní, odpočinkové části, octly se v místě, které ještě nikdy předtím neviděla. Zatímco rozlehlou jídelnu a tělocvičnu nad skladištěm a strojovnou dobře znala, vzala je tentokrát lady Linette ještě výš.

„Netušila jsem, že *nad* jídelnou jsou ještě nějaké místnosti,“ poznamenala Sofronie k lady Linette.

Lady Linette nemínila Sofronii odpovědět. Ignorovala její poznámku a přidala do kroku.

Sofronie a Dimity ve snaze udržet tempo poskakovaly za ní. Přestože se obě uměly pomalu pohybovat nadmíru ladně, dosud neabsolvovaly hodiny, v nichž by se učily rychlé chůzi v širokých sukních.

Tato část loďe páchla starým voskem, křídovým práškem a nakládanými cibulkami. Kolej pro mechanické služebné tu nebyla dostatečně naolejovaná a v koutech si pavouci nerušeně sprádali své sítě. Na stěnách visely podobizny nepříjemných starých dam a příšerné háčkované obrázky.

Lady Linette nakonec zastavila přede dveřmi. Stálo na nich: HODNOTÍCÍ MÍSTNOST Č. 1, VSTUP NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ. Sofronii to trochu připomínalo archív. Raději však zůstala zticha. Její tajné vniknutí do archívu před několika měsíci zůstalo neodhaleno a Sofronii to tak vyhovovalo.

Pod nápis někdo bílou křídou připsal: TADY NEDOSTANEŠ ŽÁDNÉ KOLÁČKY! A pod tím stálo špatnou gramatikou: ANI GUMÁKI!

„Slečno Temminnicková,“ mávla rukou lady Linette. „Kdybyste ráčila?“

Sofronie vešla do místnosti a lady Linette za ní zavřela dveře.

Sofroninu pozornost okamžitě zaujalo obrovské mechanické monstrum, které stálo před ní. Vypadalo podobně jako diferenční stroj, který viděla minulé léto, když s rodinou navštívila Křišťálový palác. Tento se ovšem nepoužíval k počítání. Někdo ho zneužil tím způsobem, že na něj navěšel spoustu

nejrůznějších předmětů – vzadu visely kusy látky a obrazy a na bocích se nejspíše pohupovaly hrnce a pánve.

Sofronie se zamračila. *Nepopisovala jí Vieve něco podobného? Jak tomu říkala? No jasně, divnostroj.*

Z divnostroje trčela klika a vedle ní postával mechanický sluha, který se zřejmě divnostroj chystal obsluhovat.

Sofronie se postavila čelem k oběma a zaujala pozici s lehce překříženýma rukama u pasu, což je naučila dělat lady Linette pro případ, že by nevěděly, co dál. „Překřížené ruce naznačují skromnost a náboženské zanícení. Umístění překřížených rukou u pasu přitáhne pozornost k nejužší části vašeho pasu. Mírně skloňte hlavu, ale jen tak, abyste mohli skrz řasy sledovat celou situaci. Je to velmi elegantní. Tento postoj odhalí zadní partii vašeho krku, a to je zase známkou zranitelnosti.“ Sofronie měla ve zvyku hrbít ramena, což se snažila mademoiselle Geraldina napravit. „Nemůžeme přece dopustit, abyste se krčila jako orangutan!“ vyčínila jí. „Copak orangutani se krčí?“ divila se tenkrát Dimity šeptem. Dimity, jako vždy, překřížila své ruce přímo ukázkově.

Sofronie tedy zapracovala na uvolnění svých ramen.

Ale i když byl teď její postoj dokonalý, nic se nestalo. Divnostroji i mechanickému sluhovi to bylo úplně jedno.

Sofronie pozdravila: „Dobré odpoledne. Očekáváte mě?“

Mechanický sluha vypustil obláček páry a probudil se k životu. „Šest měsíců. Vyhodnocení. Posouzení debutantek,“ prohlásil sluha mechanickým hlasem doprovázeným cinkáním, jak kovová páska procházela jeho hlasovým aparátem.

„Ano?“ řekla Sofronie, protože nevěděla, jak jinak zareagovat.

„Začněte,“ poručil sluha, natáhl mechanickou ruku, která připomínala pařát, a začal točit klikou.

Z vrcholu stroje se odpoutala olejomalba a zůstala viset na dopravníkovém pásu. Zobrazovala dívku v modrých večerních šatech, už několik desetiletí vyšlých z módy, které trapně připomínaly noční košili. Dívka však byla velmi hezká, měla ve vlasech modré chrpy a večírek, kterého se účastnila, se jí zjevně velmi líbil.

Mechanický sluha dál točil klikou a obraz se odsunul stranou. V divnostroji se otevřela dvířka a ven se vysunul čajový servis na stříbrném podnose.

„Servírujte,“ vyštěkl sluha další příkaz.

Sofronie přistoupila blíž. Připadala si docela hloupě. Čajový servis byl určen pro čtyři osoby. Ale čaj v konvici byl studený. Zaváhala. Za normálních okolností by čaj položila zpátky na tác a ten by i s několika ostrými slovy poslala zpátky do kuchyně. *Mám se chovat jako v běžném světě? Anebo mám servírovat čaj i tak?*

Mechanický sluha stále bzučel, čímž zřejmě naznačoval, že Sofronie má na splnění svého úkolu vymezený jen určitý čas.

A tak začala servírovat. Udělala vše, co vyžaduje etiketa. Nejdříve nalila sobě a pak ostatním. Jelikož tu nebyl nikdo, koho by se zeptala, zda chce cukr nebo raději dává přednost citronu, ujistila se jenom, že je obojí k dispozici. Cukřenka byla z poloviny plná a na talířku ležely čtyři plátky citronu. Podobně jako čaj, i citron už zřejmě zažil lepší časy. Nahlédla do konvice a zkontrolovala čajové lístky. Nejvyšší kvalita. Totéž platilo pro čajový servis – modrý Wedgwood anebo jeho dokonalá kopie. Sofronie si nenápadně čichla ke konvici, mléku i šálkům. Všechno se zdálo být v pořádku, ačkoliv z jednoho šálku byla cítit levandule. Na talířku ležely tři pocukrované koláčky. Sofronie do každého z nich jemně doulbla špičkou prstu v rukavici. Ani ji nepřekvapilo, že jeden z nich

byla atrapa, bezpochyby kus z osobní sbírky mademoiselle Geraldiny, která byla jejich shromážděním posedlá. Ostatní dva koláčky byly zřejmě pravé. Oba voněly po hořkých mandlích. Sofronie si je prohlédla zpropadeným zvětšovací sklem, které jí věnoval k patnáctým narozeninám Dimitin bratr Pillover. Byla to v podstatě lupa s držátkem, ale Sofronii připadala natolik užitečná, že ji neustále nosila u pasu. Cukr na jednom koláčku vypadal poněkud podezřele.

Zničehonic tác zajel zpátky do divnostroje.

Následně se před Sofronií objevila šňůra se stuhami do vlasů, které na ní zplihle visely jako mokré hasičské hadice. Sofronie měla dnes na sobě obludně bledě žluté kanýrové šaty s modrými kytičkami, o kterých její matka prohlásila, že jí budou muset stačit, přestože je během tří uplynulých sezón již nosily tři její starší sestry. Sofronina nepřítomnost v domácnosti Temminnickových bohužel znamenala, že na ni rodina ani nevykládala žádné výdaje. Nové šaty už neměla ani nepamatuje. Jedna ze stuh měla krémovou barvu, která se téměř shodovala s jejími šaty, a tak ji Sofronie odvázala. Protože měla vlasy zakryté – jak bylo vyžadováno – slušivým čepečkem, uvázala si stuhu kolem krku a udělala na něm složitý uzel, za který by se nemuseli stydět ani hoši od Bunsona. Bunsonův a Lacroixův chlapecký polytechnický institut byla akademie, která školila ďábelské génie. V podstatě by se dalo říct, že tyto dvě školy byly jako sourozenci. Pokud by ovšem mezi sourozenci panovala nevraživost a odcizenost.

Stuhy zajely zpátky a divnostroj nabídl Sofronii další výběr předmětů: Nůž na otevírání dopisů, ozdobné dámské nůžky na šití, velký vějíř, lívanec, dva kapesníky a pár bílých rukavic. Tady se Sofronie cítila jistější v kramflecích. Pokud by se s těmito nástroji správně zacházelo, měly by ohromný, až

osudový význam. Bez váhání sáhla po nůžkách a jednom kapesníku. Ostatní předměty záhy zmizely zpátky v divnostroji.

Jako další se objevila břidlicová tabulka se slovy: OKAMŽITĚ POŠLETE POMOC. Před Sofronií ležel na dřevěné desce proužek papíru, inkoust a pero, vyšívací bubínek a jehla s nití a sáček malinového šumivého cukroví. Sofronie si vybrala cukroví. Pomocí nůžek jeden bonbon rozloupala a vydloubla z něj šumivou náplň. Jehlou, která ležela u vyšívání, se píchla do prstu, nakapala pár kapek své krve do rozlounnutého cukrátko a vrátila ho zpátky do sáčku. Potom ustříhla kousek stuhu, kterou měla uvázanou kolem krku, a sáček zavázala.

Zbývající předměty zajely do divnostroje a mechanický sluha přestal točit klikou.

Sofronie ustoupila dozadu a úlevou vydechla.

Kručení v žaludku ji upozornilo, že už uplynulo docela dost času. Splnit každý úkol zřejmě trvalo déle, než si uvědomovala. Ozvalo se zabušení na dveře. Když je otevřela, stála tam mechanická služebná s tácem jídla. Sofronie po něm vděčně sáhla a služebná bez dalších obřadností odjela. Sofronie za sebou nohou zavřela dveře, a jelikož tu nebyly žádné židle, opatrně postavila tác na jednu část divnostroje.

Zhodnotila nabízené jídlo. Nic nevonělo po mandlích. Nicméně se raději vyhnula skopovému masu v lesknoucí se rybízové omáčce i lákavě vonícímu pudinku a vrhla se jen na vařené brambory a brokolici. Bude lepší předpokládat, že i toto je součástí zkoušky. Aspoň do doby, než se objeví lady Linette. Mrzelo ji to, protože milovala pudink. Když se pořád nic nedělo, Sofronie položila tác s jídlem na zem a začala zkoumat divnostroj, který byl teď v klidu a nestrkal jí pod nos žádné předměty.

Byl to fascinující aparát. Zajímalo by ji, jestli Vieve o je-

ho existenci ve škole ví. Genevieve Lefouxová byla její dráhá přítelkyně, vrtošivá desetiletá dívka, která se oblékala jako kluk a jejímž koníčkem bylo vynalézání nejrůznějších strojů a zařízení. Pokud Vieve o tomto školním divnostroji nevěděla, určitě se o něm bude chtít dozvědět co nejdříve a bude Sofronii klást spoustu všetečných otázek. Sofronie si tedy v duchu poznamenala všechno, na co se podle jejího očekávání bude Vieve vyptávat. Jakmile ji to přestalo bavit, začala z divnostroje pomocí nůžek vyndávat malou součástku. Byl to ventil z křišťálově průhledného skla, vybroušený do podoby drahokamu. Až příliš jí připomínal menší verzi prototypu, který se minulý rok její spolužačka Monique pokusila ukrást. Sofronie měla dojem, že je tam tento ventil víceméně na okrasu a že jeho odstranění nebude mít na chod stroje pražádný vliv. Když se minulý rok poprvé setkali s prototypem, básnila Vieve o přenosu zvuku vzduchem. To by byl vskutku přelomový vynález, zvláště poté, co zcela katastrofálně selhal nedávno vynalezený telegraf. Pokud se v tomto případě jednalo o novou verzi stejného prototypu, Vieve ho určitě bude chtít vidět.

Zničehonic se za Sofronií s vrznutím otevřely dveře, takže si rychle nacpala miniprototyp do rukávu. Ten byl naštěstí ušitý ve stylu pagody, a tak se do něj dalo leccos schovat.

„Slečno Temminnicková, už jste skončila?“ otázala se Lady Linette.

„Copak všichni nekončí ve stejný čas? Měla jsem dojem, že cyklus divnostroje je nastavený na určitý časový úsek,“ odvětila Sofronie.

„No tak, no tak, kde jsou vaše způsoby?“

Sofronie se omluvně uklonila, ačkoliv měla dojem, že ji tu nechali mnohem déle, než bylo nezbytně nutné.